

C.II.e Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika

BIJLAGE¹

Artikel 1. Verplichting tot uitlevering

De Verdragsluitende Partijen komen overeen, met inachtneming van de in dit Verdrag opgenomen bepalingen personen aan elkaar uit te leveren die worden aangetroffen op het grondgebied van een van de Verdragsluitende Partijen en tegen wie een strafvervolging is ingesteld, die schuldig zijn bevonden aan het plegen van een strafbaar feit of die worden gezocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een door de rechter opgelegde straf of maatregel, welke vrijheidsbeneming met zich mede brengt.

Artikel 2. Feiten die tot uitlevering kunnen leiden en rechtsmacht

- 1 Feiten die tot uitlevering kunnen leiden krachtens dit Verdrag zijn:
 - a. feiten, vermeld in het Aanhangsel bij dit Verdrag, die strafbaar zijn krachtens de wetten van beide Verdragsluitende Partijen;
 - b. feiten, al dan niet in het Aanhangsel bij dit Verdrag opgenomen, mits zij strafbaar zijn krachtens de federale wetten van de Verenigde Staten van Amerika en de wetgeving van het Koninkrijk der Nederlanden. In dit verband is het niet van belang of de wetten van de Verdragsluitende Partijen het feit onder dezelfde categorie strafbare feiten rangschikken dan wel een feit met dezelfde termen aanduiden.
- 2 Uitlevering wordt toegestaan voor feiten die tot uitlevering kunnen leiden:
 - a. met het oog op vervolging, indien het feit krachtens het recht van beide Verdragsluitende Partijen strafbaar is gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar;
 - b. met het oog op de oplegging van een straf of maatregel, indien het feit krachtens het recht van beide Verdragsluitende Partijen strafbaar is gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar; of
 - c. met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel wegens een zodanig feit, indien het gedeelte van de straf of maatregel, dat nog niet is ondergaan, de duur van ten minste vier maanden heeft.
- 3 Uitlevering wordt toegestaan voor feiten die tot uitlevering kunnen leiden en die zijn gepleegd buiten het grondgebied van de verzoekende Staat indien:
 - a. de rechters van de aangezochte Staat in gelijksoortige omstandigheden bevoegd zouden zijn daarover rechtsmacht uit te oefenen, of
 - b. de opgeëiste persoon onderdaan is van de verzoekende Staat.
- 4 Met inachtneming van de in het eerste tot en met het derde lid vermelde voorwaarden wordt uitlevering eveneens toegestaan:
 - a. voor poging tot of deelneming aan strafbare feiten die tot uitlevering kunnen

1 Ten opzichte van het Verdrag van 24 juni 1980 is de vetgedrukte tekst de gewijzigde dan wel aangevulde tekst.

- leiden, daarbij inbegrepen deelneming aan een vereniging van personen wier oogmerk het is het strafbare feit te plegen;
- b. voor ieder feit dat tot uitlevering kan leiden wanneer, met het oog op verlening van rechtsmacht aan de Regering van de Verenigde Staten, het vervoer van personen of goederen, of het gebruik van de posteries of andere middelen voor de handel tussen de Staten of met het buitenland mede een element van het desbetreffende strafbare feit vormt.
- 5 Wanneer uitlevering is toegestaan voor een feit dat tot uitlevering kan leiden, kan zij tevens worden toegestaan voor andere feiten die anders, uitsluitend ten gevolge van de werking van het tweede lid, niet tot uitlevering zouden kunnen leiden.

Artikel 3. Territoriale toepasselijkheid

Voor de toepassing van dit Verdrag omvat het grondgebied van een Verdragsluitende Partij het gehele grondgebied onder de rechtsmacht van die Verdragsluitende Partij, met inbegrip van het luchtruim en de territoriale wateren.

Artikel 4. Politieke en militaire delicten

- 1 Uitlevering wordt niet toegestaan wanneer het strafbare feit waarvoor zij wordt verzocht volgens de aangezochte Staat van politieke aard is of samenhangt met een strafbaar feit van politieke aard, dan wel wanneer wordt aangetoond dat het verzoek tot uitlevering met een politiek oogmerk is gedaan.
- 2 Voor de toepassing van dit Verdrag wordt moord of een opzettelijk gepleegd misdrijf gericht tegen het leven of de lichamelijke integriteit van een Staatshoofd of Regeringsleider van een van de Verdragsluitende Partijen of van een lid van het gezin van een zodanige persoon, daaronder begrepen pogingen om een dergelijk feit te plegen, niet geacht een strafbaar feit in de zin van het eerste lid te zijn.
- 3 Uitlevering wordt niet toegestaan wanneer het strafbare feit waarvoor zij wordt verzocht een zuiver militair delict is.
- 4 Het is de verantwoordelijkheid van de uitvoerende autoriteit van de aangezochte Staat een beslissing te nemen over kwesties die uit hoofde van dit artikel worden opgeworpen, behalve voor zover de nationale wetten van die Staat die bevoegdheid uitdrukkelijk aan diens rechters toekennen.

Artikel 5. Voorafgaande strafvervolgning ter zake van hetzelfde feit

Uitlevering wordt niet toegestaan wanneer:

- a. de opgeëiste persoon door de aangezochte Staat ter zake van het feit waarvoor uitlevering wordt verzocht wordt vervolgd, vervolgd is geweest, of is berecht en veroordeeld of vrijgesproken; of
- b. uit anderen hoofde tegen de opgeëiste persoon geen vervolging kan worden ingesteld ter zake van het feit waarvoor uitlevering wordt verzocht, krachtens het recht in de aangezochte Staat met betrekking tot het effect van een voorafgaande strafvervolgning.

Artikel 6. Verjaring

Uitlevering wordt niet toegestaan wanneer volgens het recht van de aangezochte Staat het recht tot vervolging of tenuitvoerlegging van straf ter zake van het feit waarvoor uitlevering werd verlangd, is vervallen door verjaring.

Artikel 7. Doodstraf en bijzondere omstandigheden

1 Wanneer op het feit waarvoor uitlevering wordt verzocht krachtens het recht van de verzoekende Staat doch niet krachtens het recht van de aangezochte Staat de doodstraf is gesteld, kan de aangezochte Staat aan de uitlevering de voorwaarde verbinden dat de doodstraf niet aan de opgeëiste persoon wordt opgelegd of, indien de verzoekende Staat om procedurele redenen niet aan deze voorwaarde kan voldoen, de voorwaarde dat de doodstraf, indien deze wordt opgelegd, niet ten uitvoer zal worden gelegd. Indien de verzoekende Staat instemt met de uitlevering op de in dit artikel genoemde voorwaarden, moet hij die voorwaarden naleven. Indien de verzoekende Staat de voorwaarden niet aanvaardt, kan het uitleveringsverzoek worden geweigerd.

2 De uitvoerende autoriteit van de aangezochte Staat kan in bijzondere situaties, met name gezien de leeftijd of gezondheid van de opgeëiste persoon, of andere persoonlijke omstandigheden, uitlevering weigeren, indien zij redenen heeft om van oordeel te zijn dat uitlevering onverenigbaar is met humanitaire overwegingen.

Artikel 8. Uitlevering van onderdanen

1 Ingeval er tussen de Verdragsluitende Partijen een verdrag van kracht is betreffende de tenuitvoerlegging van buitenlandse strafrechtelijke sancties, kan geen van beide Verdragsluitende Partijen weigeren haar eigen onderdanen uit te leveren uitsluitend op grond van hun nationaliteit.

2 Zo lang er tussen de Verdragsluitende Partijen geen verdrag van kracht is betreffende de tenuitvoerlegging van buitenlandse strafrechtelijke sancties, is geen van beide Verdragsluitende Partijen verplicht haar eigen onderdanen uit te leveren, maar de uitvoerende autoriteit van de aangezochte Staat heeft, indien de wet van die Staat zich daartegen niet verzet, de bevoegdheid hen uit te leveren indien dat, naar het oordeel van de genoemde autoriteit, aangewezen wordt geacht.

3 Indien uitlevering niet wordt toegestaan uitsluitend op grond van de nationaliteit van de opgeëiste persoon, draagt de aangezochte Staat, op verzoek van de verzoekende Staat, de zaak voor vervolging aan zijn bevoegde autoriteiten over, mits het feit een strafbaar feit oplevert naar het recht van die Staat en die Staat rechtsmacht over het feit heeft.

Artikel 9. Procedure met betrekking tot uitlevering en vereiste stukken

1 Het verzoek tot uitlevering en stukken ter ondersteuning daarvan worden langs diplomatieke weg toegezonden, daaronder begrepen toezending voorzien in het zevende lid van dit artikel.

2 Bij het verzoek tot uitlevering dienen te worden gevoegd:

- a. alle beschikbare gegevens betreffende de identiteit, de nationaliteit, en de vermoedelijke verblijfplaats van de opgeëiste persoon;
- b. een uiteenzetting van de desbetreffende feiten, met inbegrip, indien mogelijk, van het tijdstip waarop en de plaats waar het misdrijf werd gepleegd;
- c. de wetsbepalingen houdende de wezenlijke elementen en de benaming van het strafbare feit waarvoor uitlevering wordt verzocht;
- d. de wetsbepalingen houdende de straf die op het delict is gesteld;
- e. de wetsbepalingen houdende toekenning van rechtsmacht ingeval het strafbare feit buiten het grondgebied van de verzoekende Staat werd gepleegd.

3 Bij een verzoek tot uitlevering met betrekking tot een persoon die wordt gezocht met het oog op vervolging dienen te worden gevoegd:

- a. het origineel of een gewaarmerkt afschrift van het bevel tot aanhouding, opge- maakt door een rechter of andere bevoegde rechterlijke autoriteit van de ver- zoekende Staat; en
- b. het bewijsmateriaal dat, volgens het recht van de aangezochte Staat, de aanhou- ding en dagvaarding van die persoon zou rechtvaardigen indien het feit in die Staat zou zijn gepleegd, met inbegrip van bewijsmateriaal waaruit blijkt dat de persoon wiens uitlevering wordt verzocht degene is op wie het bevel tot aan- houding betrekking heeft.

4 Bij een verzoek tot uitlevering met betrekking tot een veroordeelde persoon die- nen te worden gevoegd:

- a. het origineel of een gewaarmerkt afschrift van het veroordelend vonnis, uitge- sproken door een rechter van de verzoekende Staat;
- b. bewijsmateriaal waaruit blijkt dat de opgeëiste persoon degene is op wie de veroordeling betrekking heeft.

Indien de desbetreffende persoon schuldig werd verklaard maar hem geen straf werd opgelegd, dienen bij het verzoek tot uitlevering te worden gevoegd een verklaring dienaangaande van de desbevoegde rechter en het origineel of een gewaarmerkt af- schrift van het bevel tot aanhouding.

Indien de desbetreffende persoon werd veroordeeld, dienen bij het verzoek tot uitle- vering te worden gevoegd het origineel of een gewaarmerkt afschrift van het uitge- sproken vonnis, een verklaring dat het vonnis kracht van gewijsde heeft en vatbaar voor tenuitvoerlegging is, en een verklaring waaruit blijkt in hoeverre het vonnis niet ten uitvoer is gelegd.

5 De stukken die overeenkomstig dit artikel en artikel 10 ter ondersteuning van het verzoek tot uitlevering moeten worden overgelegd, dienen in de taal van de aange- zochte Staat te worden vertaald.

6 Stukken die voorzien zijn van het waarmerk of het zegel van het ministerie van Justitie of het ministerie van Buitenlandse Zaken van de verzoekende Staat zijn zonder nadere certificering, waarmerking of andere vorm van legalisering toelaatbaar in uitleveringsprocedures in de aangezochte Staat. Onder ministerie van Justitie wordt voor de Verenigde Staten van Amerika verstaan het Department of Justice van de Verenigde Staten en voor het Koninkrijk der Nederlanden het ministerie van Justitie van Nederland, of, indien de territoriale toepassing van dit Verdrag overeenkomstig artikel 20, eerste lid, onderdeel b, van de VS-EU-Uitleve- ringsovereenkomst wordt uitgebreid, als omschreven in de ingevolge daarvan uitgewisselde diplomatieke nota's.

7 Indien de persoon om wiens uitlevering wordt verzocht, door de aangezochte Staat voorlopig is aangehouden, kan de verzoekende Staat voldoen aan de ver- plichting om zijn uitleveringsverzoek en de stukken ter ondersteuning langs diplomatieke weg overeenkomstig het eerste lid van dit artikel toe te zenden door in de verzoekende Staat het verzoek en de stukken over te leggen aan de ambas- sade van de aangezochte Staat in de verzoekende Staat. In dat geval wordt met het oog op de termijn die uit hoofde van artikel 11, van dit Verdrag in acht moet worden genomen om de persoon in hechtenis te kunnen houden, de datum van

ontvangst van het verzoek door de ambassade beschouwd als de datum van ontvangst ervan door de aangezochte Staat.

Artikel 10. Aanvullend bewijsmateriaal

1 Indien de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat van oordeel is dat het bewijsmateriaal, verschaft ter ondersteuning van het verzoek tot uitlevering van een opgeëiste persoon, niet toereikend is om te voldoen aan de vereisten van dit Verdrag, verzoekt die Staat om overlegging van het nodige aanvullende bewijsmateriaal. De aangezochte Staat kan een termijn stellen voor de overlegging van zodanig bewijsmateriaal en, op verzoek van de verzoekende Staat, een redelijke verlenging van die termijn toestaan.

2 Indien de opgeëiste persoon zich in detentie bevindt en het aanvullend bewijsmateriaal of de aanvullende gegevens, die zijn overgelegd, niet toereikend zijn of indien zodanig bewijsmateriaal of zodanige gegevens niet binnen de door de aangezochte Staat aangegeven termijn zijn ontvangen, kan hij uit het voorarrest worden ontslagen. Een dergelijk ontslag verhindert evenwel noch de verdere behandeling van het verzoek op basis van alsnog overgelegde stukken, noch, indien reeds een onherroepelijke beslissing is genomen, de indiening van een nieuw verzoek voor hetzelfde feit. In dat geval is het voldoende indien in het nieuwe verzoek wordt verwezen naar de overgelegde stukken ter ondersteuning van het eerdere verzoek, mits die stukken voor de uitleveringsprocedure voorhanden zijn.

3 **Dergelijk aanvullend bewijs of aanvullende informatie kan rechtstreeks worden gevraagd en uitgewisseld tussen het ministerie van Justitie van Nederland en het Department of Justice van de Verenigde Staten.**

Artikel 10bis. Gevoelige informatie in een verzoek

Indien de verzoekende Staat overweegt bijzonder gevoelige informatie over te leggen ter ondersteuning van zijn uitleveringsverzoek, kan hij de aangezochte Staat raadplegen om na te gaan in hoeverre de informatie door de aangezochte Staat kan worden beschermd. Indien de aangezochte Staat de informatie niet overeenkomstig de wensen van de verzoekende Staat kan beschermen, bepaalt de verzoekende Staat of de informatie desondanks wordt overgelegd.

Artikel 11. Voorlopige aanhouding

1 In geval van spoed kan elke Verdragsluitende Partij de voorlopige aanhouding verzoeken van ieder die wordt vervolgd of is veroordeeld. Het verzoek tot voorlopige aanhouding kan worden gedaan hetzij langs diplomatieke weg, hetzij in rechtstreeks contact tussen het Department of Justice van de Verenigde Staten en het ministerie van Justitie in Nederland **of, indien de territoriale toepassing van dit Verdrag overeenkomstig artikel 20, eerste lid, onderdeel b, van de VS-EU-Uitleveringsovereenkomst wordt uitgebreid, als omschreven in de ingevolge daarvan uitgewisselde diplomatieke nota's.**

2 Het verzoek dient te bevatten: een beschrijving van de gezochte persoon, met inbegrip, indien beschikbaar, van zijn nationaliteit; een kort overzicht van de desbetreffende feiten, met inbegrip, indien mogelijk, van het tijdstip waarop en de plaats waar het feit werd gepleegd; een verklaring betreffende het bestaan van een bevel tot

aanhouding van of een veroordelend vonnis tegen die persoon, en een verklaring dat een verzoek tot uitlevering van de gezochte persoon zal volgen.

3 Na ontvangst van een zodanig verzoek neemt de aangezochte Staat de nodige maatregelen met het oog op de aanhouding van de gezochte persoon. Aan de verzoevende Staat wordt onverwijld kennis gegeven van het gevolg dat aan zijn verzoek is gegeven.

4 De voorlopige aanhouding wordt beëindigd indien de aangezochte Staat niet binnen 60 dagen na de inhechtenisneming van de gezochte persoon het officiële verzoek tot uitlevering en de in artikel 9 vermelde stukken ter ondersteuning daarvan heeft ontvangen.

5 De beëindiging van de voorlopige aanhouding volgens het vierde lid vormt geen beletsel voor de uitlevering van de opgeëiste persoon indien het verzoek tot uitlevering en de in artikel 9 vermelde documenten ter ondersteuning daarvan op een latere datum worden overgelegd.

Artikel 12. Beslissing en overlevering

1 De aangezochte Staat deelt de verzoevende Staat onverwijld langs diplomatieke weg zijn beslissing omtrent het verzoek tot uitlevering mede.

2 De aangezochte Staat geeft de redenen voor een gehele of gedeeltelijke afwijzing van het verzoek tot uitlevering op.

3 Indien uitlevering is toegestaan, vindt overlevering van de opgeëiste persoon plaats binnen de termijn die is voorgeschreven door de wet van de aangezochte Staat. De bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende Partijen bepalen in onderling overleg het tijdstip en de plaats van de overlevering van de opgeëiste persoon. Indien die persoon echter niet binnen de overeengekomen termijn uit het grondgebied van de aangezochte Staat is verwijderd, kan hij in vrijheid worden gesteld en kan de aangezochte Staat daarna zijn uitlevering voor hetzelfde feit weigeren.

Artikel 13. Uitgestelde beslissing en tijdelijke overlevering

Wanneer een beslissing op een verzoek tot uitlevering is genomen ten aanzien van iemand die wordt vervolgd of die een straf ondergaat op het grondgebied van de aangezochte Staat wegens een ander strafbaar feit, kan de aangezochte Staat:

- a. de overlevering van de opgeëiste persoon uitstellen totdat de strafrechtelijke procedure tegen hem is beëindigd of de eventueel op te leggen of opgelegde straf volledig ten uitvoer is gelegd; of
- b. de opgeëiste persoon tijdelijk aan de verzoevende Staat overleveren uitsluitend ten behoeve van de instelling van een vervolging. De aldus overgeleverde persoon dient tijdens zijn verblijf in de verzoevende Staat in hechtenis te worden gehouden en dient na afloop van de gerechtelijke behandeling van zijn zaak te worden teruggezonden overeenkomstig in onderling overleg tussen de Verdragsluitende Partijen vast te stellen voorwaarden.

Artikel 14. Samenloop van verzoeken tot uitlevering of overlevering

1 **Indien de aangezochte Staat van de verzoevende Staat en van een andere Staat of andere Staten een verzoek tot uitlevering van dezelfde persoon ontvangt, hetzij voor hetzelfde feit hetzij voor andere feiten, beslist de uitvoerende autoriteit van de aangezochte Staat of en aan welke Staat betrokkene wordt overgeleverd.**

2 Indien het Koninkrijk der Nederlanden voor dezelfde persoon een verzoek tot uitlevering van de Verenigde Staten van Amerika en een verzoek tot overlevering op basis van een Europees aanhoudingsbevel ontvangt, beslist zijn uitvoerende autoriteit of en aan welke Staat betrokkene wordt overgeleverd.

3 Bij zijn beslissing krachtens het eerste en tweede lid van dit artikel houdt de aangezochte Staat rekening met alle relevante factoren waaronder, zij het niet uitsluitend:

- a. of de verzoeken krachtens een verdrag zijn gedaan;
- b. de plaats waar elk van de strafbare feiten is begaan;
- c. de onderscheiden belangen van de verzoekende Staten;
- d. de ernst van de strafbare feiten;
- e. de nationaliteit van het slachtoffer;
- f. de mogelijkheid van latere uitlevering tussen de verzoekende Staten; en
- g. de volgorde waarin de verzoeken van de verzoekende Staten zijn ontvangen.

Artikel 15. Specialiteitsbeginsel

1 De krachtens dit Verdrag uitgeleverde persoon wordt niet in hechtenis gesteld, berecht of gestraft op het grondgebied van de verzoekende Staat ter zake van een ander feit dan datgene waarvoor uitlevering werd toegestaan, noch wordt hij door die Staat aan een derde Staat uitgeleverd, tenzij:

- a. die persoon na zijn uitlevering het grondgebied van de verzoekende Staat heeft verlaten en vrijwillig daarheen is teruggekeerd;
- b. die persoon het grondgebied van de verzoekende Staat niet heeft verlaten binnen 30 dagen na daartoe de vrijheid te hebben gehad; of
- c. de uitvoerende autoriteit van de aangezochte Staat heeft ingestemd met zijn hechtenis, berechting of bestraffing ter zake van een ander feit dan datgene waarvoor uitlevering werd toegestaan, of met uitlevering aan een derde Staat. Met het oog hierop kan de aangezochte Staat de overlegging verlangen van in artikel 9 vermelde stukken of verklaringen, met inbegrip van door de uitgeverde persoon afgelegde verklaringen met betrekking tot het desbetreffende feit.

Deze bepalingen zijn niet van toepassing op na uitlevering gepleegde feiten.

2 Indien de tenlastelegging op grond waarvan de persoon was uitgeleverd in de loop van de procedure op wettelijke wijze wordt gewijzigd, kan die persoon worden vervolgd of berecht, mits het strafbare feit volgens zijn nieuwe wettelijke omschrijving:

- a. is gebaseerd op hetzelfde samenstel van feiten dat is vervat in het verzoek tot uitlevering en de stukken ter ondersteuning daarvan; en
- b. op dat feit volgens zijn nieuwe wettelijke omschrijving een zelfde maximumstraf is gesteld als, of een lagere maximumstraf is gesteld dan, op het feit waarvoor die persoon was uitgeleverd.

Artikel 16. Vereenvoudigde uitlevering

Indien de uitlevering van een opgeëiste persoon niet kennelijk naar het recht van de aangezochte Staat is uitgesloten, en mits de opgeëiste persoon onherroepelijk schriftelijk instemt met uitlevering na in persoon door een rechter of bevoegde rechterlijke autoriteit op de hoogte te zijn gesteld van andere, in formele uitleveringsprocedures toegekende rechten en van de waarborgen waarmee deze zijn omkleed en die hem

zouden ontvallen, kan de aangezochte Staat uitlevering toestaan zonder dat een formele uitleveringsprocedure plaatsvindt. In dat geval is artikel 15 niet van toepassing.

Artikel 17. Overdracht van voorwerpen

1 Op verzoek van de verzoekende Staat worden, voor zover dat naar het recht van de aangezochte Staat is toegestaan en behoudens de rechten van derden, die naar behoren dienen te worden geëerbiedigd, alle voorwerpen, werktuigen, zaken van waarde of stukken, die verband houden met het strafbare feit, ongeacht of zij voor het plegen daarvan zijn gebruikt, of die op enige andere wijze bewijsmateriaal voor het openbaar ministerie kunnen vormen, in beslag genomen en overgedragen nadat de uitlevering is toegestaan. De in dit artikel vermelde voorwerpen worden overgedragen zelfs wanneer de uitlevering niet kan plaatsvinden ten gevolge van het overlijden, de ontvluchting of de verdwijning van de opgeëiste persoon.

2 De aangezochte Staat kan als voorwaarde voor de overdracht van voorwerpen verlangen dat de verzoekende Staat een genoegzame verzekering geeft dat de voorwerpen zo spoedig mogelijk aan de aangezochte Staat zullen worden teruggegeven.

Artikel 18. Doortocht

1 Elk van beide Verdragsluitende Partijen kan aan de andere Verdragsluitende Partij de doortocht door zijn grondgebied toestaan van een door een derde Staat overgeleverde persoon. De Verdragsluitende Partij die de doortocht verzoekt, dient de in artikel 11, tweede lid, vermelde gegevens te verstrekken langs de in dat artikel voorziene wegen. Een zodanige toestemming is niet vereist in geval van vervoer door de lucht, waarbij geen landing op het grondgebied van de andere Verdragsluitende Partij is voorzien.

2 Indien een onvoorzien landing op het grondgebied van de andere Verdragsluitende Partij plaatsvindt, is op de doortocht het bepaalde in het eerste lid van toepassing. Die Verdragsluitende Partij kan de over te leveren persoon gedurende 96 uur in hechtenis stellen in afwachting van het verzoek tot doortocht.

Artikel 19. Kosten

1 De aangezochte Staat controleert of de documentatie ter ondersteuning van een verzoek tot uitlevering aan de wettelijke vereisten voldoet alvorens deze aan zijn gerechtelijke autoriteiten voor te leggen, en stelt het verzoek van de verzoekende Staat die autoriteiten in handen.

2 De kosten van de vertaling van stukken ter ondersteuning van het verzoek tot uitlevering en van het vervoer van de opgeëiste persoon worden gedragen door de verzoekende Staat. Alle andere kosten gemaakt uit hoofde van het verzoek tot uitlevering en de uitleveringsprocedure worden gedragen door de aangezochte Staat. De aangezochte Staat kan financiële vorderingen, ingesteld naar aanleiding van de aanhouding en de inhechtenisneming van, het onderzoek met betrekking tot en de overlevering van opgeëiste personen krachtens de bepalingen van dit Verdrag, niet op de verzoekende Staat verhalen.

Artikel 20. Opzegging

Elk van beide Verdragsluitende Partijen kan dit Verdrag te allen tijde beëindigen door

daarvan aan de andere Partij kennis te geven, en de beëindiging wordt van kracht zes maanden na de datum van ontvangst van die kennisgeving.

Aanhangsel Lijst van strafbare feiten

1. Moord; aanslag met het oogmerk tot het plegen van moord.
2. Doodslag.
3. Opzettelijke verwonding; het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel.
4. Opzettelijke brandstichting.
5. Verkrachting; aanranding van de eerbaarheid; incest; dubbel huwelijk.
6. Onwettige seksuele handelingen met of met betrekking tot kinderen onder de leeftijd als is bepaald in de wetgeving van zowel de verzoekende als de aangezochte Staat.
7. Opzettelijke verlating van een minderjarige of andere afhankelijke persoon, wanneer daardoor het leven van die minderjarige of andere afhankelijke persoon schade wordt toegebracht of naar alle waarschijnlijkheid zal worden toegebracht, dan wel dat leven in gevaar wordt gebracht of naar alle waarschijnlijkheid zal worden gebracht.
8. Wederrechtelijke vrijheidsberoving; schaking; ongerechtvaardigde opsluiting.
9. Roof; inbraak; diefstal; verduistering.
10. Bedrog, waaronder begrepen het verkrijgen van goederen, geld of waardepapieren door middel van valse voorspiegelingen, misleiding, leugens of andere bedrieglijke middelen.
11. Omkoperij, waaronder begrepen het vragen van een gift of belofte, het doen van een aanbod en het aanvaarden van een aanbod.
12. Afpersing.
13. Het in ontvangst nemen, bezitten of vervoeren van een zaak van waarde in de wetenschap dat deze door misdrijf is verkregen (heling).
14. Feiten met betrekking tot strafbaar gesteld misbruik van vertrouwen.
15. Strafbare feiten met betrekking tot valse munterij en valsheid in geschrifte; daarbij inbegrepen vervalsing van zegels, handelsmerken, officiële stukken, dan wel het gebruik van zodanige vervalsingen.
16. Strafbare feiten met betrekking tot het internationale verkeer van betaalmiddelen.
- 17.

Strafbare feiten met betrekking tot de in-, uit- of doorvoer van goederen, artikelen of handelswaren, waaronder begrepen overtreding van de douanewetten.

18.

Strafbare feiten met betrekking tot slavernij of mensenroof.

19.

Strafbare feiten met betrekking tot het faillissement.

20.

Strafbare feiten met betrekking tot het verbod van privaatrechtelijke monopolies of oneerlijke handelspraktijken.

21.

Meineed; het aanzetten tot meineed; het afleggen van een valse verklaring ten overstaan van een overheidsinstelling of -functionaris.

22.

Strafbare feiten met betrekking tot het opzettelijk ontduiken van belastingen en accijnzen.

23.

Ieder handelen of nalaten waarvan te duchten is dat daardoor:

- (a) de veiligheid van een luchtvaartuig dat zich in de lucht bevindt of van personen aan boord van een zodanig luchtvaartuig in gevaar wordt gebracht; of
- (b) een luchtvaartuig wordt vernietigd of onklaar gemaakt.

24.

Iedere onwettige overheersing of het op onrechtmatige wijze onder zijn macht brengen van een luchtvaartuig dat zich in de lucht bevindt, door middel van dwang of geweld, bedreiging met dwang of geweld dan wel enige andere vorm van vreesaanjaging.

25.

Ieder onwettig handelen of nalaten met de bedoeling of waarvan is te duchten dat daardoor de veiligheid van personen in een trein, een vaartuig of enig ander vervoermiddel in gevaar wordt gebracht.

26.

Zeeroof, munitiej of insubordinatie aan boord van een vaartuig.

27.

Het opzettelijk toebrengen van schade aan goederen.

28.

Strafbare feiten met betrekking tot de handel in, bezit van of de productie of vervaardiging van verdovende middelen, cannabis, psychotrope stoffen, cocaïne en de derivaten daarvan, en andere gevaarlijke middelen en chemicaliën.

29.

Strafbare feiten met betrekking tot giftige chemicaliën of stoffen die schadelijk zijn voor de gezondheid.

30.

Strafbare feiten met betrekking tot vuurwapens, munitie, explosieven, brandverwekkende apparaten of nucleaire stoffen.

31.

Strafbare feiten met betrekking tot misbruik van ambtelijk gezag en ambtelijke bevoegdheden.

32.

Strafbare feiten met betrekking tot het belemmeren van de loop van het recht.

33.

Strafbare feiten met betrekking tot effecten en handelswaren.

34.

Het vergemakkelijken of het mogelijk maken dat een persoon uit detentie ontvlucht.

35.

Opruiming tot geweldpleging.

36.

Iedere andere gedraging waarvoor uitlevering kan worden toegestaan overeenkomstig de wetten van beide Verdragssluitende Partijen.

[29-09-2004, *Trb.* 299, i.w.tr. 01-02-2010]

[Inleidende opmerkingen]

1. Algemeen, betrokken partijen/staten en datum inwerkingtreding.

a. Algemeen

Het op 29 september 2004 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Verdrag bevattende het instrument bedoeld in art. 3, lid 2, van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, ondertekend te Washington 25 juni 2003, inzake de toepassing van het uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 juni 1980 (*Trb.* 2004, 299), bevat in bijlage de tekst van de bepalingen van het Uitleveringsverdrag van 1980 zoals die zijn aangevuld en gewijzigd naar aanleiding van de VS-EU Overeenkomst betreffende uitlevering. Vanaf de inwerkingtreding op 1 februari 2010 (*Trb.* 2010, 7) is deze integrale tekst van toepassing. Waar in het vervolg naar artikelen uit het verdrag wordt verwezen, wordt daarmee de tekst in deze bijlage bedoeld.

b. Betrokken partijen/staten

Bij het op 29 september 2004 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Verdrag bevattende het instrument bedoeld in art. 3, lid 2, van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, ondertekend te Washington 25 juni 2003, inzake de toepassing van het uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 juni 1980, zijn het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika partij. Het verdrag geldt voor het gehele Koninkrijk. Zie voor de oorspronkelijke tekst van het verdrag *Trb.* 1980, 111 en *Trb.* 1983, 133.

Datum inwerkingtreding verdrag

Het bilaterale uitleveringsverdrag NL-VS is oorspronkelijk op 15 september 1983 in werking getreden (*Trb.* 1983, 133) en in gewijzigde vorm op 1 februari 2010 (*Trb.* 2010, 5).

2. De verhouding tot andere verdragen en regelingen.

a. Samenwerking EU-VS

De Overeenkomst betreffende de uitlevering tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika beoogt de samenwerking op het gebied van de uitlevering tussen de EU en de VS te verbeteren. De Overeenkomst geeft aan op welke wijze de tussen de lidstaten van de EU en de VS geldende bilaterale uitleveringsverdragen zullen worden toegepast. Van de bepalingen van de EU-VS uitleveringsovereenkomst werd vastgesteld dat er slechts enkele relevant waren voor de aanpassing van het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika van 24 juni 1980. Ter uitvoering daarvan is op 29 september 2004 onderhavig verdrag tot stand gekomen (zie *Trb.* 2004, 299). Onder dit hoofdstuk van deze uitgave is het uitleveringsverdrag tussen Nederland en de VS opgenomen zoals dat geldt voor uitleveringsverzoeken die zijn ontvangen vanaf 1 februari 2010. De gemarkeerde tekst is de, ten opzichte van het Uitleveringsverdrag van 24 juni 1980, gewijzigde dan wel aangevulde tekst op basis van de EU-VS Uitleveringsovereenkomst.

b. Andere verdragen

De VS en het Koninkrijk zijn partij bij diverse mondiale verdragen met enkele uitleveringsbepalingen. Voorbeelden hiervan zijn het Verdrag tot bestrijding van wederrechtelijke gedragingen gericht tegen de veiligheid van de burgerluchtvaart van 23 september 1971 (*Trb.* 1971, 218), het Internationaal Verdrag ter bestrijding van de financiering van terrorisme van 9 december 1999 (*Trb.* 2000,12), het Enkelvoudig Verdrag inzake verdoevende middelen (*Trb.* 1963, 81 en *Trb.* 1980, 108), en het VN-Verdrag tegen de sluikhandel in verdoevende middelen en psychotrope stoffen (*Trb.* 1990, 94). Het Verdrag inzake de overbrenging van gevonniste personen van 21 maart 1983 (*Trb.* 1983, 74 en *Trb.* 2009, 36), waartoe ook de VS zijn toegetreden, biedt de basis voor de terugkeer van uitgeleverde onderdanen. Het NAVO Statusverdrag (*Trb.* 1951, 114, art. VII lid 1, 2.a en 3 jo. art. 3 Goedkeuringswet bij dat verdrag, *Stb.* 1953, 438) heeft voorrang boven het onderhavige verdrag wanneer de opgeëiste persoon een Amerikaanse militair is die onder dat verdrag valt.

c. Regelingen

Regelingen op grond waarvan de samenwerking via Interpolkanalen plaatsvindt, worden in dit verdrag niet genoemd. Een verzoek om voorlopige aanhouding of doortocht dat via Interpol wordt ontvangen kan derhalve niet worden uitgevoerd zolang dat verzoek niet langs de officiële weg is ontvangen (zie hiervoor verder onder aant. 7). Voor informatie uitwisseling tussen het Koninkrijken de VS wordt vrijwel geen gebruik gemaakt van Interpolkanalen.

3. Uitleverbare delicten en rechtsmacht. In onderhavig verdrag wordt gebruik gemaakt van een combinatie van het enumeratiestelsel, waarbij de delicten waarvoor uitlevering mogelijk is uitputtend worden opgesomd, en het eliminiestelsel, volgens hetwelk alle delicten die naar het recht van de verzoekende en de aangezochte staat met vrijheidsstraf zijn bedreigd in beginsel tot uitlevering kunnen leiden mits deze strafbedreiging een bepaald minimum te boven gaat. De combinatie van beide stelsels bestaat hierin dat allereerst een uitleveringsverplichting bestaat voor feiten die naar

het recht van verzoekende- en aangezochte staat met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar zijn bedreigd (zie art. 2 lid 2). Vervolgens is een lijst met uitleveringsdelicten aan het verdrag toegevoegd, doch deze lijst is 'open-ended' nu als laatste categorie van feiten opgesomd in de lijst worden genoemd 'alle andere feiten, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan volgens het recht van beide verdragspartijen'. Het vereiste van dubbele strafbaarheid vergt niet dat er een (exacte) overeenstemming bestaat tussen de Nederlandse strafbepaling en de desbetreffende strafbepaling van de Verenigde Staten. De materiële feiten waarvoor de uitlevering is verzocht moeten naar het recht van de verzoekende staat strafbare feiten zijn en dienen voorts binnen de termen van Nederlandse strafbepalingen te vallen. In dit verband is niet van belang of de wetten van de verdragsluitende partijen het feit onder dezelfde categorie strafbare feiten rangschikken dan wel een feit met dezelfde termen aanduiden. Dit volgt ook expliciet uit art. 2 en 9 (zie ook HR 15 februari 2011, *LJN* BO 998). Niet tot uitdrukking behoeft te worden gebracht of de opgeëiste persoon ervan wordt verdacht pleger, medepleger, doen pleger, uitlokker of medeplichtige te zijn (HR, 5 september 1979, *NJ* 1979/82). Voor uitlevering ter fine van strafexecutie geldt als voorwaarde dat het gedeelte van de straf of maatregel dat nog niet is ondergaan de duur van tenminste vier maanden heeft (zie art. 2 lid 2, onder c). Met het oog op het Amerikaanse rechtssysteem wordt naast de gevallen van executie van de vrijheidsstraf ook het geval genoemd dat de opgeëiste persoon wel is veroordeeld maar nog geen straf heeft opgelegd gekregen (zie art. 2 lid 2, onder b). Blijkens art. 2 lid 4 wordt uitlevering ook toegestaan voor poging tot of deelneming aan strafbare feiten die tot uitlevering kunnen leiden, daarbij inbegrepen deelneming aan een vereniging van personen wier oogmerk het is strafbare feiten te plegen. Dit laatste dekt gedeeltelijk het Amerikaanse begrip conspiracy, echter slechts voor zover naar Nederlandse begrippen sprake is van een strafbaar feit, zoals overtreding van art. 140 Sr (HR 30 mei 1978, *NJ* 1979/11). Daartoe is nodig dat aannemelijk wordt gemaakt dat de opgeëiste persoon behoort tot een verenging van personen die zich in algemene zin op het plegen van misdrijven richt.

4. Fiscale delicten. Uitlevering wordt ook toegestaan voor fiscale delicten (zie onder 17 en 22 bij het Aanhangsel van het verdrag).

5. Weigeringsgronden. De imperatieve en facultatieve weigeringsgronden zijn opgenomen in art. 4-7 van het Verdrag.

a. Politieke en militaire delicten

Uitlevering wordt niet toegestaan voor strafbare feiten van politieke aard of een strafbaar feit dat daarmee samenhangt. Indien wordt aangetoond dat het uitleveringsverzoek is gedaan met een politiek oogmerk, wordt uitlevering evenmin toegestaan. Uitzonderingen worden opgesomd in art. 4 lid 2. Voor een zuiver militair delict is uitlevering nooit toegestaan. De beslissing ten aanzien van deze imperatieve weigeringsgronden ligt in het Koninkrijk bij de rechter (art. 28 UW).

b. Ne bis in idem

Het Amerikaanse recht kent een minder vergaande regeling op het gebied van het ne bis in idem beginsel dan het Nederlandse. Daarom is de weigeringsgrond in art. 5 lid

b ruim geformuleerd. Deze formulering dekt alle situaties voorzien in art. 9 lid 1, onderdeel b, c en d UW. Het begrip 'vervolgen' zal in de verdragen ruim kunnen en moeten worden uitgelegd. Niet vereist is dat een vervolging in de technische zin waarin het Wetboek van Strafvordering dit begrip gebruikt, is aangevangen. Voldoende is al dat een opsporingsonderzoek is ingesteld (zie art. 9, aant. 2 UW en A.H.J. Swart, *Nederlands uitleveringsrecht*, Zwolle: W.E.J. Tjeenk Willink 1986, p. 229). Het Amerikaanse rechtssysteem kent het begrip 'mistrial'. Een vervolging na een mistrial is volgens de Hoge Raad geen inbreuk op het ne bis in idem beginsel (HR 17 januari 2006, LjN AU8300).

c. Verjaring

Verjaring wordt beoordeeld naar het recht van de aangezochte staat (zie art. 6). De staat die uitlevering verzoekt van een -naar eigen recht- verjaard feit, mist echter belang bij uitlevering (zie art. 9, aant. 6 onder c UW). De verjaringstermijnen zijn in de VS over het algemeen veel korter dan die in Nederland. De verjaring kan echter door een daad van vervolging zijn gestuit. De daad van vervolging, zoals de 'criminal indictment', hoeft niet aan de opgeëiste persoon te zijn betekend of hem anderszins bekend te zijn om een stuitende werking te hebben. De daad van vervolging heeft ook stuitende werking ten aanzien van anderen dan de vervolgte. Zelfs als deze ten tijde van de daad van vervolging nog niet bekend waren (HR 3 juli 2012, NJ 2012/454).

d. Doodstraf

Het Amerikaanse recht voorziet in de oplegging van de doodstraf. Het Koninkrijk daarentegen behoort tot de abolitionistische landen waar het de doodstraf betreft. Daarom is in art. 7 bepaald dat wanneer op de feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd de doodstraf is gesteld, aan de uitlevering de voorwaarde kan worden verbonden dat de doodstraf niet zal worden opgelegd of ten uitvoer zal worden gelegd. Als de verzoekende staat deze voorwaarde niet aanvaardt zal de uitlevering worden geweigerd. Als de voorwaarde wordt aanvaard, moet deze ook worden nageleefd.

e. Humanitaire gronden

Indien humanitaire overwegingen zich verzetten tegen uitlevering kan de uitvoerende autoriteit van de aangezochte staat op grond hiervan uitlevering weigeren. De rechter kan ten aanzien hiervan slechts een advies aan de minister formuleren. De rechter kan wel de uitlevering weigeren indien hij vaststelt dat bij uitlevering een ernstige en flagrante mensenrechtenschending dreigt.

6. Uitlevering van eigen onderdanen. De uitlevering ter fine van strafvervolging van eigen onderdanen mag niet worden geweigerd op de enkele grond van de nationaliteit van de opgeëiste persoon (zie art. 8). Het Koninkrijk levert eigen onderdanen alleen uit indien, naar het oordeel van de minister, voldoende is gewaarborgd dat ze in geval van veroordeling tot een vrijheidsstraf in de gelegenheid zullen worden gesteld hun (verdere) straf in Nederland te ondergaan (zie art. 4 lid 2 UW). Doordat de VS zijn toegetreten tot het Verdrag inzake de overbrenging van gevonniste personen waarbij ook het Koninkrijk partij is, kunnen onderdanen, na te zijn uitgeleverd, in geval van veroordeling in de VS weer naar het Koninkrijk terugkeren om hun straf verder hier te lande te ondergaan. Bij de in deze uitgave opgenomen notawisseling van 11 juli

1991 (*Trb.* 2004, 295) hebben de VS een algemene terugkeergarantie voor Nederlandse onderdanen gegeven, waarbij de Verenigde Staten er mee akkoord gaan dat de in de VS opgelegde vrijheidstraf wordt omgezet door de Nederlandse rechter. Nederland eist in individuele gevallen geen aanvullende garanties zoals bedoeld in art. 4 lid 2 UW.

a. Art. 6 EVRM en plea-bargaining

Het verweer dat uitlevering van een Nederlander aan de VS in strijd is met art. 6 EVRM omdat vanwege het systeem van plea-bargaining in de praktijk het afstand wordt gedaan van een 'fair trial' met de daaraan verbonden rechtswaarborgen zoals de onschuldpresumptie, is door de kort-geding rechter op grond van het vertrouwensbeginsel verworpen (Hof 's-Gravenhage 5 juni 2003, *KG* 2003/146).

b. Dreigende schending specialiteit

Beantwoording van de vraag of uitlevering moet afstuiten op dreigende schending van de specialiteit komt niet toe aan de rechter maar aan de minister. De rechter kan echter in zijn advies aan de minister zijn oordeel laten blijken (HR 28 maart 2000, *NJ* 2000/367). De minister moet toezien op nalevering van het specialiteitsbeginsel (Hof 's-Gravenhage 22 december 2005, *LJN* AU8586). De minister heeft aangegeven dit niet actief te doen aangezien er geen aanleiding is om aan te nemen dat de VS dit beginsel niet respecteert. De minister acht het in de eerste plaats de taak van de opgeëiste persoon zelf, die beschikt over een afschrift van de uitleveringsbeschikking, om in de VS erop toe te zien dat hij niet voor meer wordt veroordeeld dan de beschikking toelaat. Hiertegen kan de opgeëiste persoon bezwaar maken bij de Amerikaanse rechter maar ook bij de Nederlandse Minister van Veiligheid en Justitie. Een dergelijke klacht zal volgens de minister meteen worden onderzocht (*Kamerstukken II* 2007/08, 31 307 (R1842), nr. 6). De minister gaat hiermee ten onrechte voorbij aan het in de praktijk gebleken probleem ten aanzien van de bepaling van de reikwijdte van art. 15. Op grond van de Federal sentencing Guidelines — tot stand gekomen in 1987, dus na inwerking-treding van het oorspronkelijke NL-VS Uitleveringsverdrag in 1983 — is de Amerikaanse rechter verplicht bij de oplegging van straf ook rekening te houden met feiten waarvoor de uitlevering ontoelaatbaar is verklaard. De straf kan daardoor binnen grenzen worden verhoogd op grond van feiten waarvoor niet is uitgeleverd, zonder dat dit in de VS wordt gezien als 'berechting' ter zake van feiten waarop de uitlevering geen betrekking had. Dat is vanuit Nederlands perspectief een onbevredigende situatie, die de kern van het rechtsbeschermende specialiteitsbeginsel geweld aandoet. Zie A.H.J. Swart, *Nederlands uitleveringsrecht*, Zwolle: Tjeenk Willink, 1986, p. 342-343: bij het bepalen van de straf ter zake van de feiten waarvoor werd uitgeleverd mag op geen enkele wijze worden rekening gehouden met de feiten waarvoor geen uitlevering plaatsvond. Uit de kamerstukken met betrekking tot het Uitleveringsverdrag NL-VS kan niet blijken dat de wetgever een ander uitleg heeft willen geven aan het begrip specialiteit in volkenrechtelijk verband dan in de door Swart verwoorde nationaalrechtelijk context (*Kamerstukken II* 1981/82, 17 122 (R1193), nr. 1, p. 8 en nr. 7, p. 10 en *Kamerstukken II* 2007/08, 31 307 (R1842), nr. 6). Uit de parlementaire stukken blijkt dat art. 15 lid 1 materieel juist geheel overeenstemt met art. 12 UW. Rechtspraak. Zie HR 28 maart 2000, *NJ* 2000/367 en Rb. 's-Gravenhage 26 januari 2001, *KG* 00/951 en Rb. 's-Gravenhage 4 oktober 2001, *KG* 01/1140. Ondanks wetenschap omtrent de straf-

verhogende werking van de Guidelines oordeelde de president opmerkelijk houden dat er op moet worden 'vertrouwd' dat de VS zich als verdragspartner zullen houden aan de verdragsregeling en dat er dus geen schending van het specialiteitsbeginsel dreigde. Die beslissing lijkt op gespannen voet te staan met art. 6 lid 2 EVRM, in het licht van ECRM 9 september 1998 (Zegwaard). De (toenmalige) Europese Commissie oordeelde dat er sprake was van schending van genoemde bepaling doordat het gerechtshof bij de strafoplegging rekening had gehouden met tal van niet in de dagvaarding opgenomen feiten. Zie over die beslissing E. Myjer, 'Dreigende (flagrante) schending', *NJCM-bulletin* 1999, p. 675. Niet uitgesloten is op grond van een en ander dat uitlevering onder de geschetste omstandigheden neerkomt op miskenning van een dreigende flagrante schending door de VS van de opgeëiste persoon toekomende en jegens hem op Nederlands grondgebied te garanderen mensenrechten.

7. Indiening van verzoeken. De uitleveringsverzoeken met de daarbij behorende stukken dienen langs diplomatieke weg te worden gedaan (zie art. 9). Stukken die voorzien zijn van een waarmede of zegel van het ministerie van Veiligheid en Justitie of het ministerie van Buitenlandse Zaken van de verzoekende staat behoeven geen nadere certificering. Verzoeken om voorlopige aanhouding kunnen ook rechtstreeks tussen de ministeries van Justitie worden gedaan (zie art. 11). Indien de persoon wiens uitlevering wordt verzocht, door de aangezochte staat voorlopig is aangehouden, kan de verzoekende staat volstaan met het overleggen van het uitleveringsverzoek en de vereiste stukken bij de ambassade van de aangezochte staat in de verzoekende staat. Voor beoordeling van de termijn genoemd in art. 11 lid 4 geldt de datum van ontvangst bij de ambassade.

8. Bijzondere eisen aan de over te leggen stukken.

a. Eisen aan over te leggen stukken en aanvullingen

Als Common law-land kunnen de VS de uitlevering alleen toestaan indien de verzoekende staat aantoonde dat het nodige bewijs tegen de opgeëiste persoon aanwezig is. Naar Amerikaans recht hoeft er echter niet, zoals bijvoorbeeld bij Canada, 'prima facie evidence' te zijn. Voldoende is dat sprake is van een 'probable cause'. De meeste gelijkijenis met onderzoek of voldoende bewijs voor een 'probable cause' aanwezig is, vormt, blijkens de toelichtende nota p. 7, het onderzoek bij de rechtbank naar aanleiding van een bezwaarschrift tegen een kennisgeving van verdere vervolging ex art. 250 Sv. Bij dit onderzoek beziet de rechtbank marginaal de aanwijzingen van schuld die de OvJ kan leveren. Omdat art. 9 lid 3 onder b ook door de Nederlandse uitleveringsrechter bij het onderzoek naar de genoegzaamheid van de stukken, als bedoeld in art. 28 lid 2 UW zal moeten worden toegepast, zal deze daarbij de maatstaven aanleggen die hij bij toepassing van art. 250 Sv. zou hanteren. Het onderzoek naar de schuld van de opgeëiste persoon aan de feiten waarvoor zijn uitlevering wordt gevraagd gaat dus verder dan het onderzoek bedoeld in art. 26 lid 3 en 4 UW. In HR 9 oktober 2012, *NJ* 2013/69 heeft de Hoge Raad bepaald dat aan de verdragseis is voldaan "indien uit het bijgevoegde bewijsmateriaal een zodanig redelijk vermoeden van schuld van de opgeëiste persoon voortvloeit aan het feit waarvoor de uitlevering is verzocht dat naar Nederlands recht zijn aanhouding dan wel enig nader onderzoek met het oog op de dagvaarding gerechtigd zou zijn." Het enkele feit dat het overge-

legde bewijsmateriaal te herleiden is tot slechts een bron van herkomst, maakt nog niet dat niet is voldaan aan de verdragseis van art. 9 lid 3 onder b (zie HR 31 mei 2011, *LJN BQ4306*). Het aanvullend bewijs of de aanvullende informatie kan rechtstreeks worden gevraagd en worden overgelegd aan het ministerie van Veiligheid en Justitie van Nederland en het Department of Justice van de VS. Indien het bewijsmateriaal naar oordeel van de bevoegde autoriteit van de aangezochte staat ontoereikend is, verzoekt de aangezochte staat om overlegging van het nodige aanvullende bewijsmateriaal (zie art. 10).

b. Gevoelige informatie

Als de aangezochte staat om nadere informatie verzoekt die de verzoekende staat als bijzonder gevoelig kwalificeert, kan de verzoekende staat bij de aangezochte staat nagaan in hoeverre deze informatie kan worden beschermd tegen openbaarmaking. Het betreft hier uitsluitend externe openbaarheid. Het gaat dus niet om het onthouden van informatie aan de opgeëiste persoon; hiertegen verzet art. 23 UW zich. Indien deze bescherming naar het oordeel van de verzoekende staat onvoldoende is, bepaalt de verzoekende staat of de informatie desondanks wordt overgelegd met als risico dat zonder de aanvullende informatie de uitlevering niet wordt toegestaan.

9. Samenloop van uit- en overleveringsverzoeken. Indien een staat van verschillende staten een uitleveringsverzoek dan wel overleveringsverzoek ontvangt met betrekking tot dezelfde persoon, beslist de aangezochte staat of en aan welke staat wordt uitgeleverd of overgeleverd. Bij deze beslissing houdt de aangezochte staat rekening met alle relevante factoren. Enkele relevante factoren zijn opgenomen in art. 14 lid 3. In de EU-VS Uitleveringsovereenkomst is bepaald dat deze bepaling op geen enkele manier afbreuk doet aan de verplichtingen die de staten die partij zijn bij het op 17 juli 1998 te Rome totstandgekomen Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof (zie *Trb.* 2000, 120) hebben.

10. Verkorte procedure. Wanneer de opgeëiste persoon daarmee instemt, kan hij verkort worden uitgeleverd, dat wil zeggen zonder dat de officiële uitleveringsprocedure wordt gevolgd. De instemming moet schriftelijk worden gegeven ten overstaan van een rechterlijke autoriteit die de opgeëiste persoon wijst op de gevolgen, te weten afstand van het specialiteitsbeginsel en geen bescherming tegen verderlevering aan een derde staat (zie art. 16).

11. Overdracht van voorwerpen. Voorwerpen die bij de opgeëiste persoon bij zijn aanhouding zijn aangetroffen kunnen tegelijk met de overlevering van hemzelf aan de verzoekende staat worden overgedragen. Wanneer de uitlevering is toegestaan maar nog niet heeft kunnen plaatsvinden, kunnen de voorwerpen toch worden overgedragen. Bij uitleveringsverzoeken aan het Koninkrijk beveelt de uitleveringsrechter de overdracht van de zeker gestelde voorwerpen. De verlofprocedure van art. 552p Sv. behoeft hier dus niet te worden gevolgd. De aangezochte staat kan van de verzoekende staat een verzekering verlangen dat de voorwerpen zo spoedig mogelijk worden terug gegeven aan de aangezochte staat (zie art. 17 lid 2). Overlijden, ontvluchting of verdwijning van de opgeëiste persoon staat aan overdracht van voorwerpen niet in de weg.

12. Toelichtende nota en literatuur.

a. Toelichtende nota

Voor de toelichtende nota bij het Uitleveringsverdrag van 24 juni 1980 zie *Kamerstukken II* 1981/82, 17 122 (R1193), nr. 1. Voor een toelichting op de Goedkeuringswet van het op 25 juni 2003 te Washington D.C. ondertekende Verdrag betreffende het instrument bedoeld in art. 3 lid 2 van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, inzake de toepassing van het uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 juni 1980, met bijlagen, zie *Kamerstukken II* 2007/08, 31 307-(R1842), nr. 3.

b. Literatuur

M.Ch. Bassiouni, *International extradition: United States law & practice*, Oxford: Oxford University Press 2007 en J.M. Sjöcrona, 'Verdediging en interstatelijke samenwerking', in: E. Prakken & T.N.B.M. Spronken (red.), *Handboek verdediging*, Deventer: Kluwer 2009, p. 963-1058.